

*torzósztár***álmatag**

alapjaiban adva van legalább is magam sorsában az ember puha lényé mely fáradtan születve determinálódott a merengésre őszi és alkonyati hangulatokat keverve minden felvetésre mely humánusan vagy szakmailag olykor megérintett és sokáig nem is eresztettem el ezt a különös drága kincset a törtetések mögötti világot álmatag mód megalapozva ahol némi szentimentális futamokhoz toldva rémlett fel a törékeny lírai világ amelyben miként szűrt fényben a lombon átütő napsugár a csöndes hangulat gyakran megmelengetett majd ez a burok idővel megrepedt a résen tolamakodni kezdtek be a nyers reáliák és sokáig mint egy megszeppent kisdíák szívтам magamba a csalódásokat férfivá érett gondolták sokan amidőn átmenetileg az aranyközépútra kanyarogva egyre kevésbé lettem az érzelmek foglya a hatalom göggjét mindig lenézve a tudat alatt viszont szégyenkezve mérve a családnak aznap jut-e ebédre olykor már dühöt lobbantva ha senkiháziak az uborkafára kúszni kezdtek mostanában az öregkori neuraszténia szabja meg a trendet s hagyom a zebrán átdöcögve haragosan ha lesz nagyokat lengetek majd a botomon

álmatlan

az álmatlan éjszakákra is meg kell érní akár a zellerre a kelkáposzta főzelékre és mikor prágai teraszokon zamatos sörök mellett ínycuccé válik a fűszeres szaftokkal leöntött knédli mélabús árnyékát előre vetíti a férfikor amelyben a könnyelmű gesztusok peremén a kilazulás megejtő ejtett íve hol kellemetlenül visszaszól hol fölsérti a szigorodó eleganciát idővel más szemmel néz rád a világ és esendőségeit magad is hátrébb sorolod tekinteted ekkorra a lélek fennsíkján mozog egyensúlyozva a bűn és az erény pólusai között és amiken még enyhített moralistaként nemrég megütközött szelíden megtalálják helyüket a

sóhajnyira szétnyíló rendben bálványaid pedig mint fagyos évszakokban a kihűlt kövek alattomban megrepedeznek és az ármányos lét valahol összeér a szorongások nem kis képletét átragozva hogy ebben a halotti nyugalomban magányod miként zuhan rád mint a bomba mielőtt beépülnél a hangoskodó szabadcsapatokba kiknek felzaklatott bölcsei a szenilitás mezsgyéjén hamuval és tabuval szórják meg a bamba népet majd az öregkori neuraszténia vet mindnek véget remegő öklökkel és felemelt botokkal

álmélikodik

negyven fokos melegben hazaérkezik nejem napszúrásos vágyait a panel meleg székére dobva alig léleget s váratlanul odalihegi elvált asszornynak lenni volna jó velem a felforrnt konyhának izzadt tengerében majdnem elindul a gázsütővel felkoholt hajó mindez a hajó utcának sokadik emeletén rögtön kedvetlenebbül kezdem kotorni a piruló hús rozsdásabb felét kicsi barna sört alája öntve kezem is megremeg valószínű e depresszió árnyékában mint bizonytalan özvegyek ma egyedül eszegetem meg a kánikulában kiküzdött főztömet és majd fél-ájultan szenderegve az átizzott pamlagon hallgatom engedve a biológia kényszerének jénai edények között miként matatott asszonyom netán jóízűen falatozva s habár a dicséret nincs kimondva talán ő is némi nyugalommal elpihen bennem persze még hullámszik apró harag mivel nőnél sohasem sikerült megtalálnom a motiváló okokat s képzetemben úszkálni kezd egy szabad garzonos agglegény aztán mindketten rájövünk nincs remény az egykori múzsa két személyre ágyaz magam hideg koktélt teszek a nappali asztalára közben álmélikodik lelkem az együttlétbe mi minden belefér